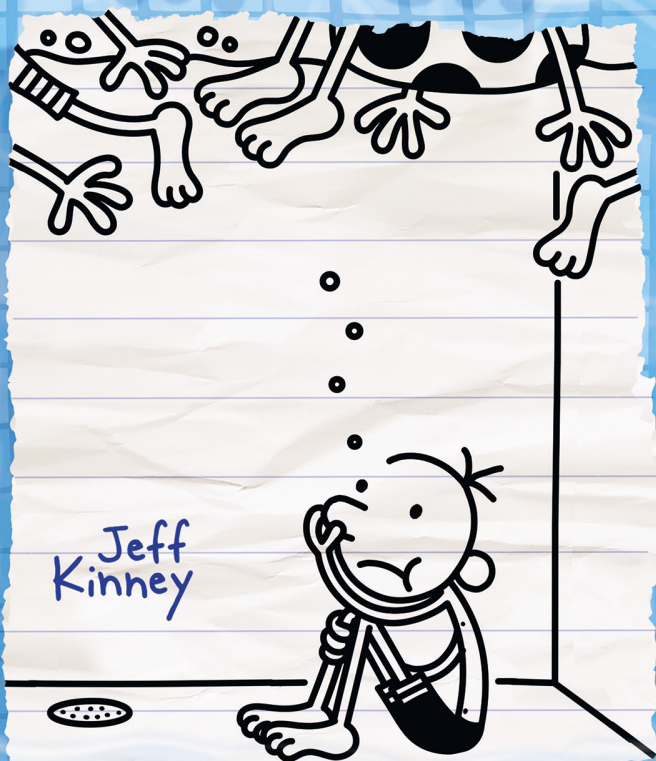

Neropatin

PÄIVÄKIRJA

SYVÄSSÄ
PÄÄSSÄ

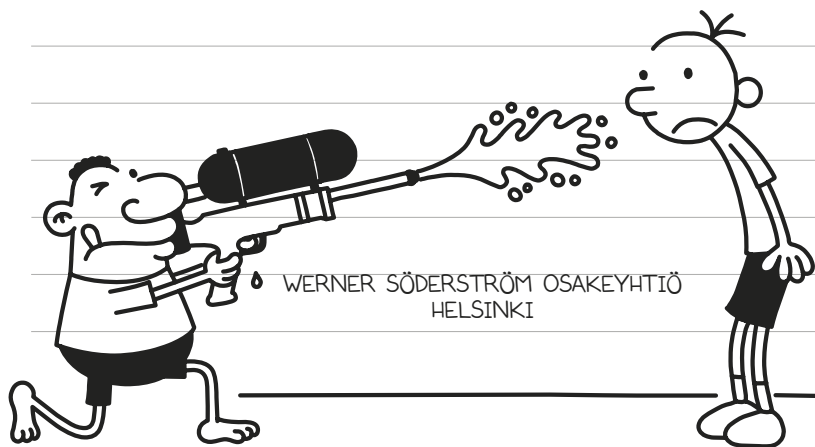

Neropatin PÄIVÄKIRJA

SYVÄSSÄ PÄÄSSÄ

Jeff Kinney

SUOMENTANUT
MARJA HELANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Diary of a Wimpy Kid: The Deep End

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2020 Wimpy Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

First published in the English language 2020 by Amulet Books, an imprint of Harry N. Abrams, Inc., New York.

All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.

Graafinen suunnittelu Jeff Kinney

Päälllys Jeff Kinney ja Marcie Lawrence

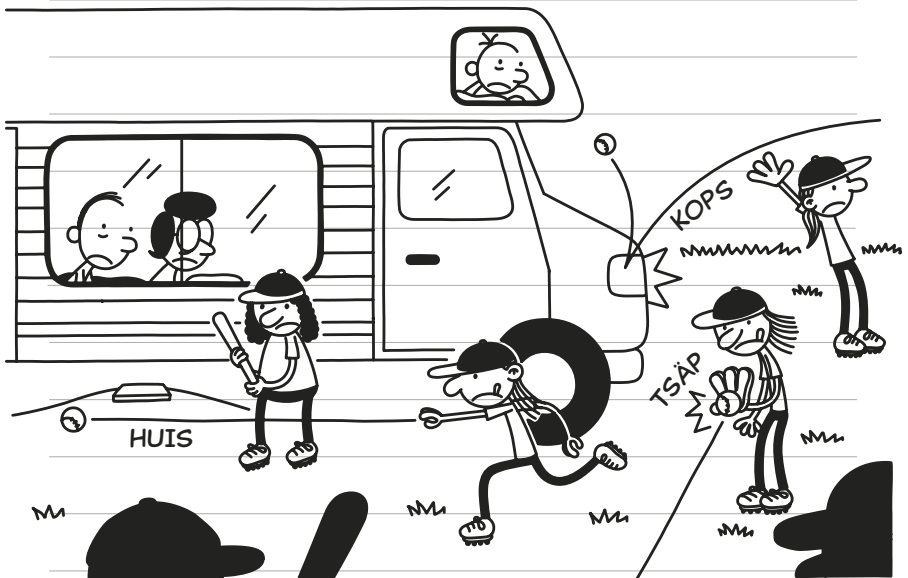
Suomenkielinen laitos © WSOY 2020

ISBN 978-951-0-44202-9

Painettu EU:ssa

Torstai

Oltiinkin parkkeerattu yöksi pelikentälle. Heti aamutuimaan alkoi nappulaliigan harkat. Me kökö-tettiin syöttökummun päällä.

Onneksi päästiin pois sieltä, ennen kuin kukaan ehti rikkoa rajalyönneillä perävalot.

Äiti ei halunnut toistoa eilisestä. Kaikkien piti miettiä, mikä voisi olla TOSI HAUSKAA. Silloin mä muistin julisteen, jonka olin edellispäivänä nähnyt.

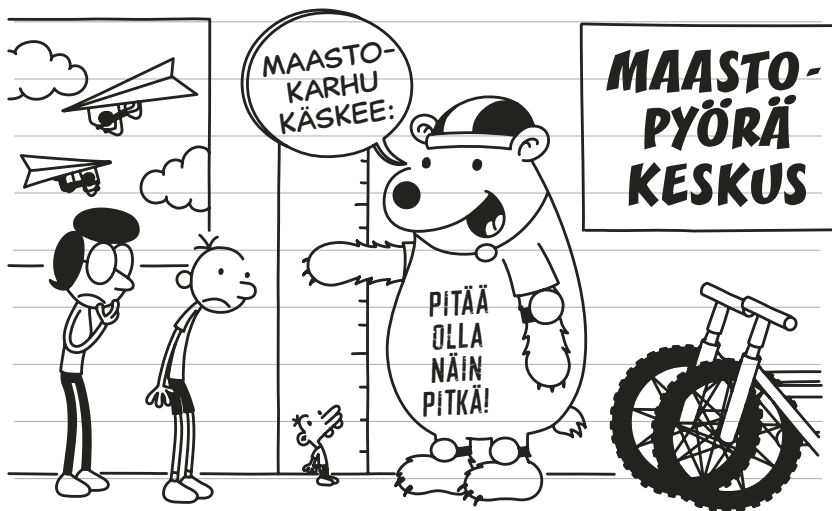
Julisteessa mainostettiin Koko perheen seikkailukeskusta. Jos mainoksessa loistaa sana perhe, se paikka on syytä kiertää kaukaa. Kuvista sai silti sen käsityksen, että tuo mesta voisi olla ERILAINEN.

Jouduttiin ajamaan pari tuntia takaisin päin, jotta löydettiin seikkailukeskus. Ei sillä niin väliä, eihän me oltu menossa mihinkään tiettyyn kohteeseen.

Hitsi, olipa siisti paikka! Sikana tekemistä. Mä halusin kokeilla KAIKKEA.

Joka paikkaan oli ikä- ja pituusraja. Manny ei ollut tarpeeksi pitkä mihinkään KIVAAN puuhaan.

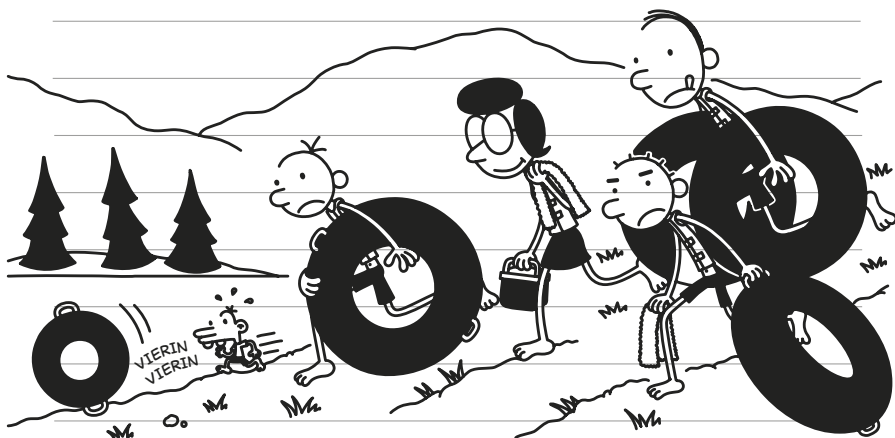

Mannyn pituus riitti vain Hupikelluntaan. Siinä lilluttiin jokea pitkin sisäkumin varassa. Siihen äiti meidät sitten ilmoitti.

Mä olisin halunnut tehdä jotain jännempää, kiivetä vaikka kalliolle, mutta äiti piti kiinni perhepuuhasta.

Äiti väitti, että Hupikellunta olisi RENTOA. Niin me sitten puettiin pelastusliivit ja haettiin autosta kylmälaukku ja jotain muuta mukaan joelle.

Eilisen kalankasvattamoräähkin jälkeen mua ei ihmeemmin huvittanut mennä veteen. Moni muukin harrasti Hupikelluntaa, joten mä päättelin, että jos siellä oli pirajoita, ne hyökkäisi ensin NOIDEN kimppuun.

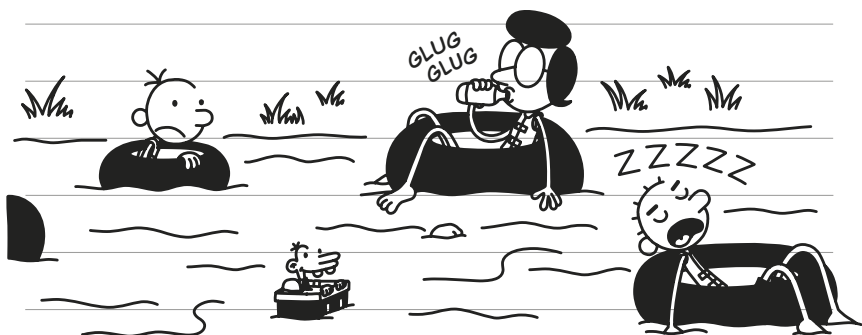
Kun päästiin liikkeelle, aika rentoa se OLIKIN,
pakko myöntää. Ehkä LIIANKIN rentoa.
Rodrick simahti, isä vastaili työmeileihin ja äiti
soitti Mannyn lääkärille.

Kukaan ei ehtinyt huomata joen matalaa kohtaa. Kyyti LOPAHTI siihen. Jouduttiin kantamaan sisäkumit rantaan. Ei ollut kiva hipsiä terävillä kivillä paljain jaloin.

Kun joki taas syveni, vietiin sisäkumit takaisin veteen. Mun rengas oli kai mennyt puhki matalikossa, koska siinä ei enää pysynyt ilma. Mä otin Mannyn sisäkumin, ja jäbän käyttöön tyhjennettiin KYLMÄLAUKKU.

Mä olin luullut, että kellunta kestäisi parikymmentä minuuttia, mutta siihen oli mennyt jo pari TUNTIA, eikä loppua näkynyt. Vauhti melkein tyssäsi, kun me juututtiin porukkaan, joka tukki koko joen.

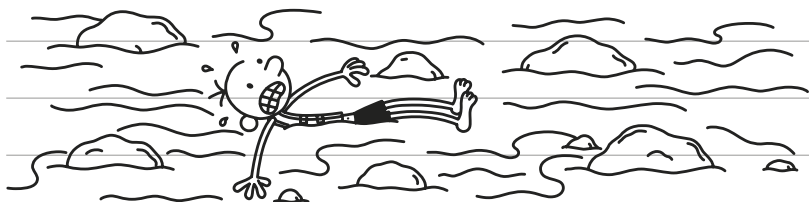
Mä osuin vedessä lämpimään kohtaan. Oon ollut niin usein lastenaltaissa, että tiedän, mitä SE meinaa. Kun joki leveni, mä polskin kauas niiden tyyppien vanavedestä.

Voi hitsi, mä ajauduin liian kauas, missä vesi VEL-
LOI. Ei aikaakaan, kun mä lensin sisäkumistani
pää edellä.

Oli muuten PELOTTAVAA. Vesi virtasi hurjaa
vahtia, joten mä käänsin jalat alavirtaan, jot-
ten iskisi nuppiani kiveen.

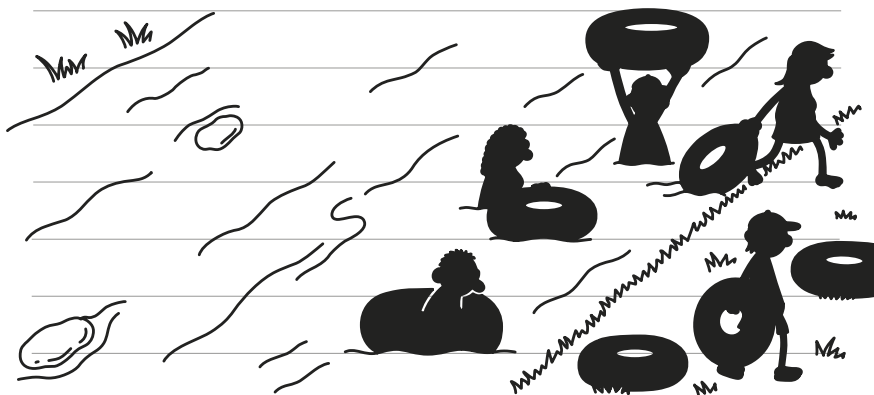
Mä huusin APUA, mutta kelluntaköörillä oli musa
niin kovalla, ettei ne huomanneet mitään.

Meidän perhe yritti pelastaa mut, mutta niistä ei taida olla hädän hetkellä mihinkään.

Edempänä tyypit kiskoi sisäkumejaan joesta rantautumispaikkaan. Mä yritin kauhoa itseni sinne.

Virtaus oli niin raju, että mua vietiin vauhdilla. Meidän sakki nousi pois joesta. Isä karjui ja viittilöi jonnekin mun lähelle. Mä näin ison puunoksan riippuvan veden yllä ja tarrasin siihen.

Hetken mä luulin, että kaikki menisi hyvin.
Sitten musta lipesi jotain irti. Siinä meni mun
UIKKARIT.

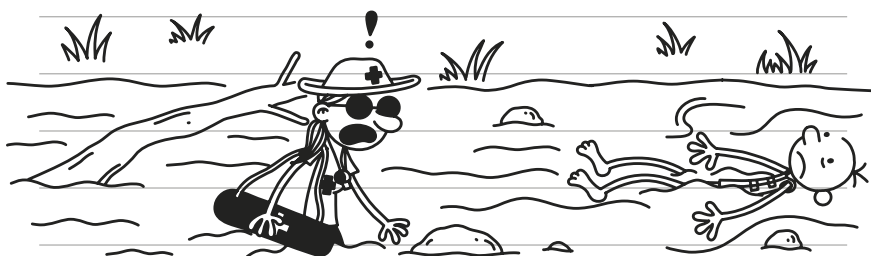

Seikkailukeskuksen hengenpelastaja alkoi kahlata
mua kohti kelluketta tuoden. Mä tiesin, että jos
mä vaan pitelisin oksasta kiinni, tyttö PELAS-
TAISI mut.

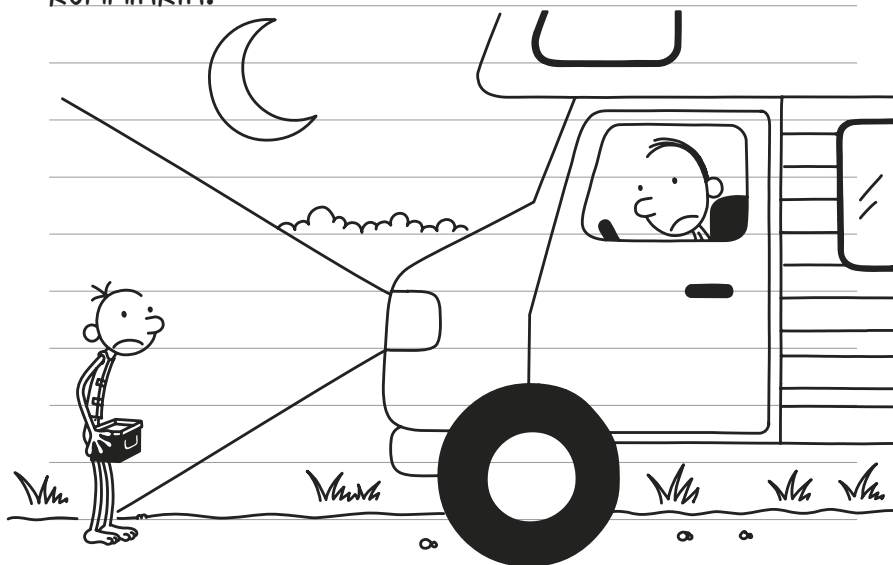

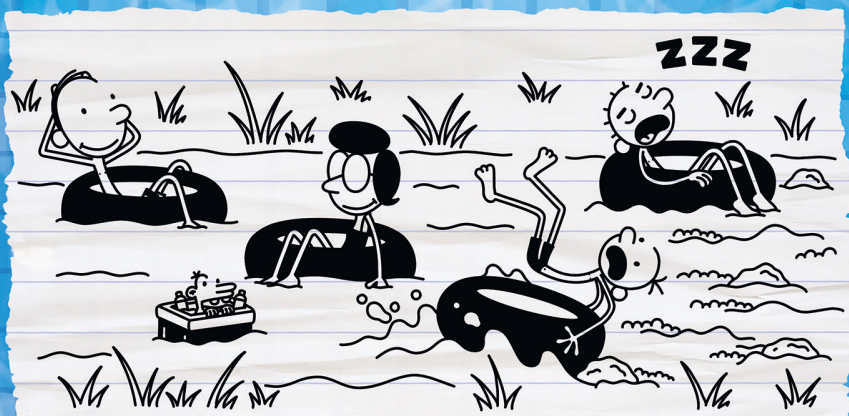
Mutta mun mielessä pyöri ne tyypit siellä rannalla.
Kohta ne näkisi mut nakuna. Rodrick jo kuvasi
mun ahdinkoa kännykällään.

Mä totesin, että oli paras päästää IRTI ja jättäytyä oman onneni nojaan.

Onneksi vesi ei ollut enää kamalan kivikkoista, mutta vauhti oli yhä hirvuihin. Kun mä vihdoin pystyin raahautumaan maihin, olin varmaan puolen kilsan päässä rantautumispaikasta. Uikkareita mä en enää löytänyt, mutta KYLMÄLAUKUN kumminkin.

Kun Greg Heffley lähtee perheineen matkailuautoreissulle, toiveissa on kaikkien aikojen kesäloma. Kaikki ei kuitenkaan suju suunnitelmien mukaan, ja perhe päätyy leirintäalueelle, joka ei olekaan niin paratiisimainen paikka kuin ensisilmäyksellä vaikutti.

Tilanne näyttää Heffleyn perheen kannalta huolestuttavalta, kun alkaa sataa kuin saavista kaatamalla ja vedenpinta nousee. Herää kysymys, voivatko Heffleyt enää pelastaa lomaansa – vai onko pohjakosketus jo lähellä.

LUE KOKO SARJA!

N84.2

ISBN 978-951-0-44202-9

www.wsoy.fi

